

Indlæg af Formand for Naalakkersuisut, Kuupik Kleist, offentliggjort på hjemmesiden www.COP15.dk, i september 2009. Sproglige rettelser blev foretaget i februar 2010. Teksten er oversat fra engelsk.

Vi har et fælles, men differentieret ansvar

I Grønland tages de første skridt imod en selvåren økonomi, og derfor er der behov for at etablere nye industrier. Som andre lande, der står overfor en industriel udvikling, rejser Grønland til klimatopmødet i København for at skitsere en ny klimaafale, der skaber grundlaget for en reduktion i vores udledning af drivhusgasser. Målet er en aftale, der bygger på princippet om at lande og Oversøiske Lande og Territorier (OLTer) har et fælles, men differentieret ansvar for klimaet.

Formand for Naalakkersuisut Kuupik Kleist

Det moderne Grønland

I generationer har vi levet i naturen og af naturen. Mine forfædre overlevede ved løbende at tilpasse sig forandringer i naturen. Og i dag lever vi stadig af naturen. Fiskeriet er den største industri i Grønland og eksporten af fisk udgør hele 80 procent af vores eksport. Men i takt med at klimaforandringerne betyder ændringer i bestande af fisk, vil der i de kommende år være behov for strukturelle ændringer.

Men der er også andre forandringer undervejs. Nye industrier, især udviklingen af minedrift, olie- og gasproduktion samt etableringen af energiintensive industrier, forventes indenfor det næste årti. Udviklingen af nye erhverv er afgørende, hvis Grønland skal udvikles under selvstyret.

Den 21.juni 2009 tog Grønland et historisk skridt hen imod uafhængighed, da det nye selvstyre blev indført. I Lov om Grønlands Selvstyre anerkendes det grønlandske folk som et folk i henhold til folkeretten med ret til selvbestemmelse.

Men et land, der består af en befolkning på kun 56.000 mennesker, der er bosat i mindre byer og bygder langs en kystlinje, der svarer til afstanden fra Casablanca til København, står overfor en række udfordringer. Og lægger man hertil de udfordringer, som det arktiske klima, med ekstreme temperaturer og mørke vinter, skaber når det gælder om at binde samfundet sammen er udfordringerne endnu større.

Men Grønland er et moderne land, hvor informationsteknologien binder lokale samfund sammen på tværs af landet og også forbinder os med omverden. Den indenlandske produktion er dog begrænset og afstandene store, og derfor er vi afhængige af transport over vand og i luften for at få varer rundt til alle dele af landet. Disse forhold, sammenholdt med et stort behov for opvarmning og belysning, gør, at vi i Grønland har en forholdsvis høj udledning af drivhusgasser pr. indbygger, når man sammenligner med andre lande, hvor den industrielle aktivitet er høj.

Vi har investeret målrettet i udviklingen af vandkraft og anden vedvarende energi for at reducere vores udledning af drivhusgasser. Siden 1990'erne er der årligt investeret 1 procent af det grønlandske BNP i vandkraft. Investeringerne i vandkraft har været en stor succes, og i dag dækker energien fra tre vandkraftværker hele 43 procent af vores elektricitetsforbrug. I 2010 vil andelen af vedvarende energi i elektricitetsproduktionen stige til mere end 60 procent, når et nyt vandkraftværk sættes i drift. Men vi invester også i udviklingen af små energiløsninger til brug i Arktis.

Nye industrier

I Grønland tager vi i disse år de første skridt hen imod en ny udvikling af vores samfund under selvstyre og en selvåren økonomi, og derfor er der behov for at udvikle nye industrier.

Udviklingen af olie- og mineral aktiviteter er nogle af de få realistiske muligheder der er for at skabe et økonomisk uafhængigt Grønland.

Over de sidste 3-4 år er der udstedt fire nye licenser til udnyttelse af mineralske ressourcer. Øvrige projekter er på beddingen hertil, herunder projekter til udvinding af zirconium, diamanter, jernmalm, bly, zink og platin. Der er realistiske forventninger om, at omtrent 10 miner vil være etableret indenfor de næste 5 til 10 år.

I de seneste år har Grønland også været genstand for international interesse for de olie- og gas reserver der er i den grønlandske undergrund. Et område på 130.000 km² er udlagt til licenser. Nye forsøgsvisе boringer vil blive fortaget udfor den vestgrønlandske kyst i løbet af 2011.

Betingelsen for disse aktiviteter er, at udviklingen sker i overensstemmelse med de højeste internationale stander for sikkerhed, miljø og klima. Men selvom udviklingen sker indenfor rammerne af disse standarder, vil aktiviteterne øge Grønlands udledning af drivhusgasser set i forhold til det meget lave udgangspunkt, som vi havde i 1990. Udfordringen for Grønland, såvel som for andre lande der står overfor en industriel udvikling, er at balancere behovet for en industriel udvikling med en ansvarlig klimapolitik.

Grønland råder også over en anden ressource – de enorme potentialer for vandkraft. Store smeltevandssøer er en energiressource, som kan udnyttes til gavn for det grønlandske samfund, men også for klimaet på global plan. Vi forventer, at der indenfor det næste årti vil blive etableret energiintensiv industri i vores land. Eksempelvis vil aluminium produceret i Grønland være til gavn for klimaet, da det grønlandske aluminium kan erstatte aluminium produceret i lande, hvor der ikke er den samme adgang til vedvarende energikilder. Grønlands drivhusgasudledning vil stige, men globalt set vil udledningen falde.

Vi har et fælles, men differentieret ansvar

Vi bebor alle den samme klode, og vi må alle gøre en indsats for at begrænse klimaforandringerne nu.

Verdens ledere står overfor vor tids største udfordring – at reducere den samlede udledning af drivhusgasser for at efterlade en grønnere planet til fremtidige generationer. Men vi må se udfordringen med global opvarmning i sammenhæng med behovet for industriel udvikling i en række lande. I disse lande er der behov for råderum til at møde befolkningens behov og forventninger til fremtiden og for at hjælpe landene op på niveau med den industrialiserede verden.

Verden samles i december 2009 i København for at enes om en ny klimaaf tale, der reducerer den samlede udledning af drivhusgasser uden at give køb på princippet om at vi har et fælles, men differentieret ansvar for klimaet.

